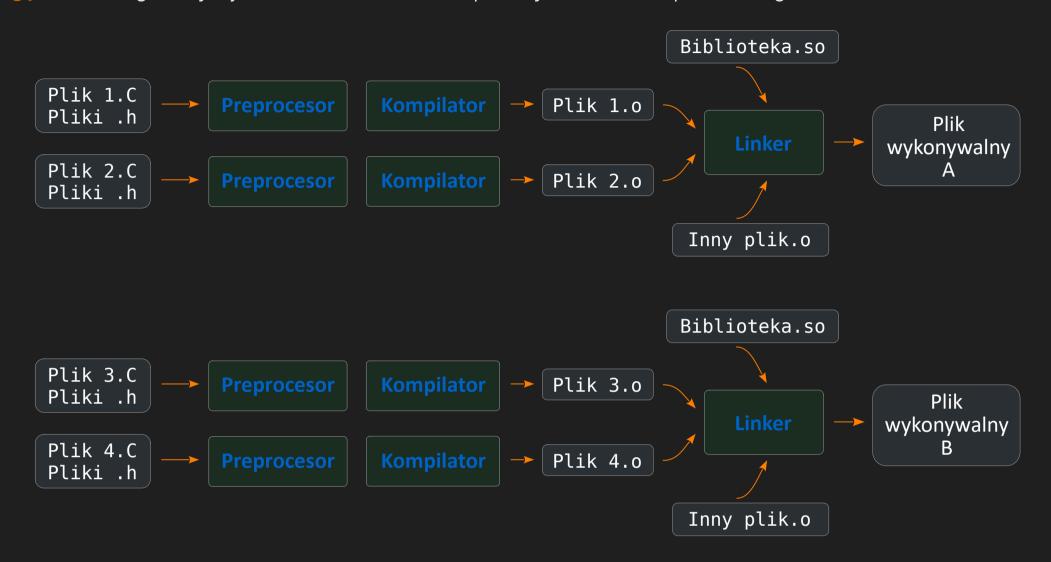
Narzędzia Wspierające Programowanie Make – automatyzacja budowania aplikacji

Nieco ogólniejszy schemat budowania aplikacji z kodu kompilowalnego:

- Przykład. Na ścieżce MathTools mamy projekt, z którego zrobimy aplikację.
- ♦ Na ścieżce głównej jest plik main.C z funkcją main.
- ♦ Każdy plik na ścieżkach src i includes poświęcony jest jednej klasie:
  - W Funkcja. C i .h jest klasa Funkcja. To klasa bazowa, po której dziedziczą inne funkcje.
     W jej polach kodujemy dziedzinę funkcji (od do).
     Zapowiada ona metodę "f", która ma podawać wartość funkcji dla danego x.
     Ta klasa i dziedziczące mają też metodę Status, wypisującą dziedzinę i parametry.
  - Yakodowane są klasy: Wymierna, Wielomian, Gauss i IntGauss ($\int_{-\infty}^{\infty}$ Gauss). Każda z nich ma swój konstruktor i metodę f, zwracającą wartość funkcji dla danego x.
  - Klasa IntGauss do działania potrzebuje zewnętrznej biblioteki matematycznej GSL.
  - Klasa MathTools ma proste narzędzia analityczne, operujące na tych funkcjach:
     MinXY (punkt o najmniejszej wartości), Integral (całka) i Root (miejsce zerowe)
- ♦ Funkcja main testuje działanie tych narzędzi na kilku rodzajach funkcji.
- Mamy też puste katalogi: obj i bin.
   Podczas budowania, do obj wstawimy pliki obiektowe, a do bin wykonaną aplikację.
   Takie rozplanowanie katalogów wprowadza porządek i jest często używane.

Narzędzia Wspierające Programowanie Make – automatyzacja budowania aplikacji

Kompilując (i linkując) tego typu większy kod, trzeba się sporo napisać... Czy tego nie można zautomatyzować?

• make: program do automatyzacji budowania aplikacji.

Instrukcja odautorska jest [tutaj]. Przykładowe samouczki na stronach FUW: [tutaj] i [tutaj].

- Program ten czyta plik sterujący makefile, w którym zawieramy "reguły" budowania. Każda reguła - to zasada wykonania porcji zadania (np.: kompilacja kodu klasy w plikach .C i .h → do pliku .o)
- Składnia prostej reguły wygląda tak:

```
Target: wymagane składniki {tabulator} Komenda shell'a (np. z kompilacją kodu)
```

Target (cel reguly) – to string, stanowiący nazwę reguly.

wymagane składniki – to pliki, które powinny być na dysku. Jeśli są, to make wykona regułę. Jeśli jakiegoś składnika nie ma, to make poszuka w pliku makefile regułę o targecie z taką nazwą – i ją wykona.

<u>Uwaga</u>: Linijka z komendą (np. do kompilacji) musi zaczynać się od tabulatora.

Plik sterujący możemy nazwać inaczej. Np. dla pliku MyMakeFile2, wywołujemy:

```
$ make -f MyMakeFile2
```

Dzięki temu np. możemy poćwiczyć make na wyimkach z gotowego makefile.

Przykładowa reguła w środku pliku makefile_step1:

```
obj/Funkcja.o: src/Funkcja.C includes/Funkcja.h {tabulator} g++ -I./includes -c src/Funkcja.C -o obj/Funkcja.o
```

- Wystarczy teraz wpisać polecenie: \$ make -f makefile_step1 Program wczyta makefile_step1 i zajmie się powyższą regułą:
  - ⑤ sprawdzi, czy na obecnej ścieżce są wymagane składniki: pliki includes/Funkcja.h i src/Funkcja.C
  - ② Jeśli tak, to zawoła g++, który skompiluje Funkcja. C do pliku obiektowego Funkcja. o

• Uwagi odnośnie składni:

- W regule, linii z komendami może być więcej. Ale linie są niezależne od siebie:
   np. zmienna utworzona w takiej linii nie istnieje w następnej.
   Podobnie, włączenie skryptu konfiguracyjnego ma zasięg tylko do tej linii.
   Ale jeśli w jednej linii połączymy polecenia (A; B) lub (A && B), to B będzie pamiętać o A.
- ▷ Ostatnia komenda pliku sterującego musi zawierać [Enter].
- # na początku linijki oznacza komentarz .

• Ważne uwagi odnośnie reguł:

Reguł może być więcej.
 Można nakazać make, aby procedował wybraną regułę. Np. dla nazwy target1 piszemy:

make target1

- Jeżeli make, czytając regułę A, widzi brak składnika (w nagłówku po prawej stronie), to szuka innej reguły (B), o targecie będącym tym składnikiem. Reguła A jest wtedy "zawieszana", a wykonywana jest reguła B. Następnie make powraca do reguły A.
- Przykład. Zbierzmy te uwagi i rozszerzmy nieco reguły, do pliku makefile_step2:

```
All: obj/Funkcja.o obj/Wymierna.o
@echo Two classes compiled to object files in obj folder.
```

```
obj/Funkcja.o: src/Funkcja.C includes/Funkcja.h
g++ -I./includes -c src/Funkcja.C -o obj/Funkcja.o
```

```
obj/Wymierna.o: src/Wymierna.C includes/Wymierna.h g++ -I./includes -c src/Wymierna.C -o obj/Wymierna.o
```

- make zacznie od pierwszej reguły (All) i zobaczy, że plików Funkcja.o i Wymierna.o nie ma na ścieżce obj.
  - → Poszuka więc reguł o tych nazwach (są takie!)
    - → Wstrzyma Alli wykona reguły o targetach: obj/Funkcja.o i obj/Wymierna.o.
       → Powróci do reguły All.

• Uwagi:

- Przedrostek @ (tu: użyty przed echo) bez niego, make wypisze polecenie. Znak @ to wyciszy.
- ▷ Pisząc make -n, możemy dla testu zobaczyć komendy do wykonania, ale bez wykonywania.

• Zmienne

- make rozpoznaje zmienne środowiskowe (np. PATH).
- My też możemy zdefiniować nowe zmienne. Dodajmy na początek naszego makefile:

```
Includes=-I./includes
CXXFlags=-std=c++17
```

Użycie zmiennej wygląda tak: \$(zmienna). Nasze reguły mogą teraz wyglądać tak:

```
obj/Funkcja.o: includes/Funkcja.h src/Funkcja.C g++ $(CXXFlags) $(Includes) -c src/Funkcja.C -o obj/Funkcja.o
```

Często używane nazwy zmiennych:

CC = nazwa kompilatora języka C CXX = nazwa kompilatora języka C++

CFLAGS = lista opcji kompilacji dla kompilatora C CXXFLAGS = lista opcji kompilacji dla kompilatora C++

LDFLAGS = lista opcji dla linkera.

Zmienne automatyczne

W linii komendy danej reguły możemy posłużyć się paroma sprytnymi skrótami:

```
    to zamiennik na target reguły (w nagłówku reguły, to przed : )
    to zamiennik na listę wymaganych składników (w nagłówku reguły, to po : )
    to zamiennik na pierwszy z listy wymaganych składników
```

Zobaczmy makefile_step3, zawierający nasze modyfikacje, w tym z użyciem \$@ i \$< :

```
Includes=-I./includes
CXXFlags=-std=c++17

All: obj/Funkcja.o obj/Wymierna.o
    @echo Two classes compiled to object files in obj folder

obj/Funkcja.o: src/Funkcja.C includes/Funkcja.h
    g++ $(CXXFlags) $(Includes) -c $< -o $@

obj/Wymierna.o: src/Wymierna.C includes/Wymierna.h
    g++ $(CXXFlags) $(Includes) -c $< -o $@</pre>
```

Konwencja: ładnie napisany makefile zawiera też regułę clean. Gdy użytkownik wpisze: make clean, reguła ta ma wyczyścić skutki po make. U nas reguła ta powinna wyglądać tak: clean: rm -f obj/*.o Zobaczmy cały makefile, kompilujący też resztę klas i budujący całość: $\bullet$ # Definitions of variables Includes=-I/usr/include -I./includes CXXFlags=-std=c++17 GSL_Libs=\$(shell gsl-config --cflags) MYEXE=./bin/myCalcApp # Here comes the main (final) rule: myCalcApp: obj/Funkcja.o obj/Wymierna.o obj/Wielomian.o \ \:przedłużenie linii obj/Gauss.o obj/IntGauss.o obj/MathTools.o g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) main.C -o \$(MYEXE) \$^ \$(GSL_Libs) # Here come the rules for compilations of class files: obj/Funkcja.o: src/Funkcja.C includes/Funkcja.h g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) -c \$< -o \$@ obj/Wymierna.o: src/Wymierna.C includes/Wymierna.h g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) -c \$< -o \$@ obj/Wielomian.o: src/Wielomian.C includes/Wielomian.h g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) -c \$< -o \$@ obj/Gauss.o: src/Gauss.C includes/Gauss.h g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) -c \$< -o \$@ obj/IntGauss.o: src/IntGauss.C includes/IntGauss.h g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) -c \$< -o \$@ obj/MathTools.o: src/MathTools.C includes/MathTools.h g++ \$(CXXFlags) \$(Includes) -c \$< -o \$@ # Rule for cleaning: clean:

rm -f obj/*.o \$(MYEXE)

Dalsza serializacja

- Nasz makefile wygląda długo. I właściwie, wiele reguł jest takich samych.
  Nauczymy się to serializować. Najpierw utwórzmy zmienną z listą plików .C oraz drugą,
  odpowiadających im przewidywanych plików .o . Później użyjemy tych list do serializacji.
  - ① Pliki .C istnieją w katalogu src . Do utworzenia listy z nimi, użyjemy funkcji wildcard:

```
SRCS = $(wildcard src/*.C)
```

Zwraca ona listę plików zgodnych ze wzorcem (elementy oddzielone są spacją).

② Utwórzmy teraz nową listę, na bazie SRCS. Będzie mieć podmienione wystąpienia .C na .o Możemy tu użyć funkcji subst albo patsubst:

```
OBJS = (subst .C,.o, $(SRCS)) albo:
OBJS = (patsubst %.C,%.o, $(SRCS))
```

Obie funkcje czytają string SRCS i generują z niego string zmieniony. Funkcja subst dowolne wystąpienie znaków . C podmieni na . o Funkcja patsubst rozważy słowa (oddzielone spacją). Używając % jako wildcard, sprawimy, że patsubst każdemu słowu kończącemu się na . C, zamieni końcówkę na . o

Mamy teraz dwie listy plików: dla . C w zmienej SRCS i .o w zmiennej OBJS.
Teraz zserializujemy reguły. Wpierw pod regułę główną podstawimy pliki obiektowe:

```
myCalcApp: $(OBJS)
g++ $(CXXFlags) $(Includes) main.C -o $(MYEXE) $^ $(GSL_Libs)
```

Widzimy, że w komendzie g++ grupa plików .o została podstawiona dzięki zmiennej \$^ .

④ Użyjemy teraz pattern rule (reguły dla wzorca), która będzie wspólną receptą na wykonanie każdego pliku .o z plików .C i .h :

```
./obj/%.o: src/Funkcja.C includes/Funkcja.h
g++ $(CXXFlags) $(Includes) -c $< -o $@</pre>
```

Upewnijcie się, czy rozumiecie, co ta reguła dokładnie robi. Czyż to nie skraca ogromnie naszego makefile? Ostatecznie, nasz makefile_final nabrał takiej postaci:

```
Includes=$(shell gsl-config --cflags) -I./includes
GSL_Libs=$(shell gsl-config --libs)
CXXFlags=-std=c++17

SRCS=$(wildcard ./src/*.C)
OBJS=$(patsubst ./src/%.C, ./obj/%.o, $(SRCS))

MYEXE=./bin/myCalcApp

myCalcApp: $(OBJS)
    g++ $(CXXFlags) $(Includes) main.C -o $(MYEXE) $^ $(GSL_Libs)

./obj/%.o: src/%.C includes/%.h
    g++ $(CXXFlags) $(Includes) -c $< -o $@

clean:
    rm -f $(OBJS) $(TARGET)</pre>
```

Tu kończymy omawianie make.
 Narzędzie make posiada wiele innych funkcji i reguł.
 Zainteresowanych odsyłamy do tutoriali.